

PHẦN THỨ NHẤT

CHƯƠNG IV

Ở trường về, đi qua nhà bà phủ, Chương đưa mắt nhìn vào trong vườn. Nghe có tiếng: “Anh giáo”. Chương mặt nóng bừng, đương nhón nhác tìm xem ai gọi, thì thấp thoáng thấy cặp mắt đen láy của Thu sau những chòm hoa tím của cây leo bên hàng giậu.

Chàng cất mũ, ấp úng chào:

- Thưa cô.

Sau một dịp cười, Thu hỏi:

- Anh dạy học về sớm nhỉ?
- Thưa cô, hôm nào cũng bây giờ tôi về.
- Anh vào chơi đã.

Chương ngượng nghịu, chẳng biết nên nhận lời hay nên từ chối, thì Thu chùng chùng bẽn lẽn nói luôn:

- Thưa anh, mẹ em có nhà đấy, mời anh vào nhà chơi...
- Thưa cô... xin để khi khác, bây giờ tôi... bận chút việc.
- Anh ở gần đây?
- Vâng...tôi ở số nhà 84.
- Thế à?

Thật ra, Thu và Chương chẳng lạ gì nhà nhau. Chương nhìn Thu mỉm cười, chưa biết nên hỏi câu gì, thì thoáng trông thấy ở đằng xa mấy cậu học trò đi lại. Chàng chợt nhớ tới lòng ghét phụ nữ của chàng mà bọn học trò thường chế giễu. Lúng túng, vụng về, chàng vội ngả đầu chào Thu, rồi rảo bước đi thẳng.

Về nhà, chàng toan lên gác. Thoáng có tiếng khúc khích cười ở trong buồng khách. Chàng đứng lẳng tai. Giọng khàn khàn ai hát se sẽ và sai điệu một bài hát tây quen quen. Chương gọi bếp, hỏi:

- Ai đến chơi thế, Vi?
- Bẩm ông, con cũng không biết. Cô ấy bảo là bạn ông.

Chương hơi chau mày:

- Cô?
- Vâng.
- Cô nào?

- Bẩm, con cũng không rõ.

- Được.

Vừa bước vào buồng khách. Chương giật mình. Một người thiếu nữ đứng xây lưng ra phía ngoài, đang cắm những cánh hoa. Chương nghĩ thầm:

“Quái! Ai thế? Mà ta không có lọ, có bình thì cô ta cắm hoa vào đâu?”

Người thiếu nữ vụt quay mặt lại, như đoán có ai nhìn mình. Chương ngạc nhiên kêu:

- Trời ơi! Cô...

- Thưa anh, cô Tuyết ạ.

Vừa nói, Tuyết vừa ngả đầu chào.

- Cô Tuyết?

- Vâng, cô Tuyết, người chịu ơn của anh.

- Sao cô lại đến đây?

Tuyết cười khanh khách:

- Sao em lại đến đây? Thì em đã thưa cùng anh rằng em đến tạ ơn anh... và hỏi thăm xem vết thương của anh đã khỏi chưa.

Chương đứng ngẩn người như mất linh hồn, dăm dăm nhìn Tuyết.

- Mời anh ngồi chơi.

Rồi nàng cười giòn như nắc nẻ và cất tiếng gọi:

- Vi! Pha nước.

Cái giọng khàn khàn của Tuyết làm cho Chương rùng mình. Thốt nhiên, chàng tưởng tới một cô danh ca trên màn chớp bóng nói, và truyện “nàng tiên xanh”, một truyện đã làm cho chàng cảm tức khi chàng ở rạp chớp bóng về nhà. Thấy Tuyết nhìn mình một cách tò mò, Chương hất hàm hỏi:

- Cô muốn cái gì?

Tuyết lại cười:

- Xin nhắc lại anh biết rằng, anh hỏi em câu ấy lần này là lần thứ hai. Nhưng mời anh hãy ngồi xuống đã... Đó, anh coi, em tử tế với anh đến thế, em giữ cả địa vị chủ nhà hộ anh. Ô hay kia, em mời anh mãi mà anh vẫn đứng.

Chương hai má đỏ ửng:

- Vâng, thì ngồi. Cô cắm hoa vào cái gì thế?

- Vào cái đế cắm.

Tuyết vừa nói vừa liếc mắt long lanh hoạt động nhìn Chương một cách rất tinh tú. Cặp môi sáp đỏ hình trái tim nhếch một nụ cười làm lúm hai đồng tiền ở

hai bên má mơn mớn như tuyết trái đào Lạng Sơn chín hồng mới hái. Chương luống cuống, chẳng biết nói gì, đứng dậy lại gần lò sưởi:

- Trời ơi! Những bông hoa hồng đẹp thế này mà cô cắm vào một cái cốc uống nước.

- Cái bình pha lê của em đấy! Bình pha lê không rạn đâu.

Chương kinh ngạc hỏi:

- Cô biết chữ Pháp! Cô thuộc thơ Pháp?

- Dạ cũng khá.

Rồi nàng đọc luôn: “I lest brisé, n'y toychez pas”.

Có tiếng ai gọi ở cổng:

- Anh giáo ơi!

Tuyết nhìn Chương, hơi hé hàm răng trắng và đưa cặp mắt lim dim rất có ý nghĩa.

- Kia, cô nào gọi anh... Em lên gác để anh tiếp khách nhé?

Chương cười, đáp:

- Được, mời cô cứ ngồi đấy.

Tiếng ở ngoài cổng vẫn gọi. Lần này, Chương nhận ra được tiếng Thu. Tuyết thấy Chương lộ vẻ mặt sợ hãi, thì cười sảng sặc. Chương vội xua tay: - Tôi xin cô, cô đừng cười nữa.

Rồi chàng chạy vội ra sân. Thu ở ngoài hàng rào sắt nói vào.

- Nhà anh ở mát lắm nhỉ?

Chương đương sợ Thu bước vào vườn, thì Thu đã nói tiếp luôn:

- Em ra chỗ đợi xe điện, qua đây, trông thấy số 84, em chọt nhớ tới nhà anh.

Ngừng vài giây và đưa mắt ngắm nghía quanh nhà, nàng lại nói:

- Vườn rộng thế mà anh bỏ hoang, chẳng trồng hoa, trông buồn tẻ quá nhỉ! Thôi xin chào anh, thứ bảy anh sang chơi đánh tổ tôm nhé?

- Lại có ông huyện và ông tham phải không, thưa cô?

Chương cho câu là một câu nói kháy. Nhưng có lẽ vì chàng nói sẽ quá, nên Thu nghe không rõ, vì nàng không đáp lại, cắm đầu đi thẳng về phía vườn hoa Hàng Đậu.

Chương lững thững quay vào nhà, lòng tự trách lòng: “Sao mình lại nói một câu hớ hênh đến thế? May mà cô Thu không nghe thấy, chứ nếu nghe thấy thì cô ấy cho mình là ngốc đến đâu!... Ồ! Mà mình ngốc thật. Có lẽ mình ghen chằng?”

Một dịp cười khiến Chương ngẩng lên, Tuyết đứng trước mặt chàng. Chương cau mày gắt:

- Sao cô lại ra đây?

Không trả lời, Tuyết hỏi lại:

- Ai đấy, anh?

Chương trợn mắt, mắmmôi:

- Cô ra đây làm gì? Mà cô ra từ bao giờ?

Tuyết lại cười?

- Anh không lo. Em vừa ra đó thôi. Em nhìn qua khe cửa sổ chờ cho cô ả đi khuất, em mới ra. Nhưng ai như con bà phủ Thanh ấy nhỉ?

Chương kinh ngạc:

- Phải đấy.

- Cô ta có họ hàng gì với anh mà anh sợ hãi cô ta thế?

- Không, cô ấy không họ hàng gì với tôi hết.

- Vậy tại sao anh lại cứ lo lắng rằng cô ta gặp mặt em?

- Không, tôi có lo lắng gì đâu.

- Thế thì càng hay... Này, vị hôn thê đấy, phải không?

- Không.

- Chưa chứ lì. Khá lắm đấy! Sợ lắm đấy! Có đi!

Chương tỏ vẻ tức giận:

- Tôi không hiểu cô định nói gì?

Tuyết đăm đăm nhìn Chương:

- Có gì mà không hiểu. Món tiền hồi môn kếch xù sờ sờ trước mắt, ai không trông thấy?

Chương tái mặt. Chàng căm tức Tuyết, lại càng căm tức lây đến Thu, cho chí hết thảy đám phụ nữ.

- Mời cô ra ngay.

- Anh đuổi em?

- Vâng.

- Thế thì cũng hơi vô lễ nhỉ? Ai lại mở mồm đuổi một người đàn bà đẹp đến chơi nhà bao giờ?

- Xin cô tha lỗi cho. Nhưng quả thật tôi không thể tiếp cô một phút nào nữa.

Nhoẻn miệng cười, Tuyết lại hỏi một cách rất ngây thơ:

- Sao vậy, thưa anh?
- Bởi vì tôi ghét tuốt cả đàn bà, con gái. Tuốt.
- Tuốt? Cả cô ban nãy, cả cô giàu có ban nãy?

Lòng phần uất đã đưa lên đến cực điểm, Chương một tay mở cánh cổng, một tay giờ ra bảo:

- Xin mời bà ra ngay cho.

Tuyết tò mò nhìn Chương như nhìn một vật lạ, lấy làm quái gỡ cái tính cau có, kiêu nhã của một gã thiếu niên đứng trước mặt một người thiếu phụ kiều diễm.

Xưa nay cái nhan sắc của nàng không bao giờ đã bị một ai khinh nhờn đến như thế. Nàng bỗng cất tiếng cười rũ rượi. Lãnh đạm, Chương quay vào trong nhà. Tuyết nhìn theo, gọi:

- Anh giáo ơi!

Chương ngoảnh cổ lại:

- Còn gì nữa?

- Anh giáo ơi! Em bắt chước tiếng cô ả có giống như hệt không anh?... Vậy khi khác em đến chơi nhé, vì hôm nay anh gặp vía ai nên không muốn tiếp em. Nhưng này, em bảo: Khôn hôn đấy! Em yêu anh lắm kia. Mà em đã yêu thì anh khôn hôn.

Dứt lời, Tuyết đi thẳng. Chương lên gác đứng tì lan can, nhìn xuống đường. Tuyết đi đã khuất. Chàng thờ dài, lâm bẫm:

“Rõ oái oăm! Nổi tiếng ghét phụ nữ mà một lúc hai cô gái đẹp đến thăm”.

Rồi chàng thông thả xuống nhà ăn cơm. Qua phòng khách, mấy đóa hồng đỏ trong cốc nước trong như nhìn chàng và mỉm một nụ cười mai mỉa. Chàng đứng lại, tay vân vê những cành hoa sắc thắm ướt mượt như nhung. Cái cảm giác dịu dàng làm ngây ngất tâm hồn chàng. Bỗng chàng dăm dăm nhìn một vật bên cốc hoa: Cái khăn đưa xinh xắn của Tuyết, y hệt chiếc khăn Tuyết dùng để buộc tay cho chàng mà sau khi lấy bông quần vết thương, chàng vứt đâu không nhớ.

Tần mẫn, Chương cầm chiếc khăn ghé gần mình. Mùi nước hoa hồng phảng phất đưa qua khiến chàng ngỡ là hương thơm của mấy đóa hoa thiên nhiên trong cốc. Rồi chàng chẳng biết nghĩ sao, Chương ấn mạnh chiếc khăn vào túi quần, chộp miệng đi sang phòng ăn.